

MAGYAR ÚT KÖRÖK • MAGYAR ÚT KÖRÖK • MAGYAR ÚT KÖRÖK

LEVÉLCÍM: 1464 BUDAPEST, PF. 1591.

Díj / Pulitzer

Pulitzeresek és aranyeresek

Nem tudom, megfigyelték-e már, de mind idehaza, mind külföldön az önmagukat politológusnak nevező helyzetelemző, hír-magyarító urak kivétel nélkül balliberális elkötelezettségűek. A mi oldalunkon valami okból nem nevezi magát politológusnak a politika fejleményeinek kiértékelője. Vagy hogy egészen pontosan fejezzem ki magam: a jobboldali értékek szerint mérőknek a világon sehol sem jár ki az előkelő politológus cím, ők csupán afféle extrém magánvélemények alkalmi hirdetői. Mert demokrácia van, hát engedik nekik, hogy ezt tegyék, megtűrik őket a hatalom valódi letéteményesei, a Pulitzeresek.

Így aztán baráti körömben egyetlen politológus sincsen, pedig mindig is érdekelní tudott volna, hogy a nagymenő kommentátorok ugyan honnan tudják, hogy éppen mit szabad, mit nem, melyik az az utca, amelybe tilos behajtani, melyik, amelybe kötelező. A napisajtó például hírül adta, hogy Havannában – János Károly spanyol király részvételével! – 17 latin ország legmagasabb szinten csúcstalálkozót tartott, amelynek főtémája a Kuba elleni amerikai embargó volt. A Reuterst idézve, azt is megtudjuk, hogy sötét öltönyében „a 73 éves Castro az »idős államférfi«, és nem az egykori gerilla és forradalmár képét mutatja vendégeinek.” Akikre ez nyilván nagy hatással is volt, mert minden erejükkel azon buzgólkodnak, hogy rávegyék az USA-t a 37 éve tartó embargó feloldására.

Hát bizony jól jönne most egy politológus – Pulitzer-díjjal vagy anélkül –, aki elmagyarázná nekem, hogy annak a Spanyolországban a koronás uralkodója, amely az agg és súlyosan beteg Pinochet tábornokot emberiségellenes büntettek elkövetőjének, tömeggyilkosnak minősíti és büntetékiszabás végett kiadatását kéri Nagy-

Britanniától, Havannában miért fog kezét Castroval, aki uralkodásának négy évtizede alatt nagyságrendileg több gyilkosságért felelhetne bármely bíróság előtt, mint Pinochet. De nemcsak hogy kezét fog vele és elfogadja a meghívását, de azon munkálkodik, hogy Castro helyzete – politikai és gazdasági téren – elviselhetőbbé váljék. Mert érdekes módon Castro bűnei az „egykori” kategóriába sorolhatók, Pinocheté pedig elévülhetetlenek.

Politológusismeretség híján saját jobboldali szürkeállományomat véve igénybe, egyetlen magyarizációt találtam: Pinochet jobboldali győzelemért harcolt, Castro baloldaliért. Ez utóbbi pedig szabad és megengedett, vezetője szalonképes marad, ha bokáig gázolt is a vérben „egykoron”. A jobboldali államférfi viszont már akkor elítélhető, ha csak csúnyát gondol ellenfeleiről. Mint szegény csetlő-botló Jeszzenszky.

Ezen világtrend felismeréséhez igazán kár lett volna összehaverkodnom Farkasházy Tivadarral, Baló Györggyel, Bolgár Györggyel, Szénási Sándorral vagy Mihancsik Zsófiával – hogy csak a szívemhez legközelebb álló Pulitzer-díjasokat említsem –, ők is ezt magyarázhatták volna, fő- és alkategóriákba osztva el a történelmi bűnöket, kiemelten ügyelve arra, hogy a holokauszt primátusa ne csorbulhasson.

Ó, igen, a Pulitzer-ügy! Jeszzenszky Géza cigányútra tévedt levelének sorsa óta minden kétséget kizáróan megállapíthatjuk, hogy – tíz évvel 1989 vértelen forradalma után – Magyarországon kötelező szeretni a Pulitzereseket: aki nem szereti őket, az nem lehet washingtoni nagykövet sem! Most, hogy Jeszzenszky elárulta – méghozzá írásban, aláírásával hitelesítve –, hogy mennyire megveti, kártékonynak tekinti őket közéletünkben, elkezdődött és jó ideig tartani

fog még a Jeszzenszky-ügy. Merthogy most éppen a Jeszzenszky-ügy van nálunk, korábban más ügyek voltak, a jövőben meg mások lesznek, de egyetlen közös nevezőjük, hogy mindig a Pulitzeresek döntenek el, hogy mi az ügy ebben az országban. Most tehát ez az ügy, mivel a gyalázatos, kirekesztő levél nagykövetségi, fejleces papírra íródott. Nyilván nem volt kéznél másik. Én mindenesetre úgy gondolom, hogy egy törvényesen akkreditált nagykövet állomáshelyén mindig nagykövet, a nap 24 órájában, akkor is, ha magánlevelet ír, és ugyan ki lehetne kompetensebb a követségi papíros használatára, mint ő. Elárulom, nem is ez itt a baj, és ezt egy gondolati kísérlettel fogom bizonyítani: vajon lenne-e ma Jeszzenszky-ügy, ha fejleces papíron – akár koronás, címeres bélyegzővel ellátva – azt írta volna nagykövetségünk a jó Fábry Pálnak, hogy nagyon szereti és nagyon nagyra tartja Kertész Imre, Dalos György, Nádas Péter, Esterházy Péter, Eörsi István munkáit, és csupán ezen írók művei, valamint Farkasházy Tivadar kirobbanóan humoros írásai és a 70 éves Heller Ágnes falrengető eredetiségei segítik őt eligazodni a világban, tartják benne a lelket nehéz diplomáciai szolgálata közben?

Felelősséggel biztosíthatom önöket, ha ez állt volna a magánlevélben, nem lett volna gond a fejlecs. Sőt.

A Pulitzeresek kontra Jeszzenszky-ügy olyan átláthatóan és töményen mutatja fel a spirituális diktatúrától fulladozó Európa légkörét, a balliberális szellemi és információs béklyót, hogy annak elemzéséből akár egy nagydoktorit is kikerekíthetne bármelyik politológus, persze csak akkor, ha elmeri hinni, amit lát és hall, ha a sőt sónak nevezi, a cukrot cukornak, ha a valóságot valóságként hajlandó kezelni. Azaz, ha

jobboldali. Csakhogy ma Magyarországon egyedül és kizárólag az SZDSZ holdudvarához tartozó Pulitzeresek döntenek el – mert mind oda tartozik, kivétel nincs! –, hogy miből lesz ügy, miből nem. Pinochetből és Jeszzenszkyból ügy lett, Castróból nem. Pinochet leverte egy bolsevista hatalomátvételi kísérletet, ezzel megmentette hazáját a vörös destruktórtól. Ennek a harcnak áldozatai is voltak, ezért – mondják a Pulitzeresek – Pinochet gyilkos. Meglepő módon a magyar nemzeti '56-ot leverő Kádárt, Münnichet, Czinegét, Hodosánt és a többi, a mai napig nem tekintik annak. És a sortűzpercek felelőseit sem. Miként a tömeggyilkos Castrót sem, akivel szemrebbenés nélkül paroláznak. Ő már ugyanis „egykori”, így döntöttek a Pulitzeresek.

Ne hagyjuk magunkat félrevezetni: viselkedés, reflex, etika és érdekkör szempontjából Pulitzeres az is, aki még nem kapta meg Fábry mester emlékdíját. Nem attól függ ugyanis a dolog. Mástól. Jobboldaliból például soha nem lehet Pulitzeres, legfeljebb aranyeres a sok fenékbe rúgástól.

Jeszzenszky, aki nagyon is jól ismeri a Pulitzeresek nemzetközi befolyását, már úgy megbánta levelét, mint a kutya, amelyik kilencet kölykezett. Magyarázkodik is teljes gözzel. A The Washington Postnak például kifejtette, hogy „a magyar Pulitzer-emlékdíj alapítójához intézett levelében felsorolt újságírókkal kapcsolatos kifogásainak semmi közük nincs a MIÉP nézeteihez”. Tanulság: a MIÉP nyilvánvaló és megkerülhetetlen társadalmi igazságait csakis a MIÉP-től való nyomatókos elhatárolódás után vállalhatja egy karrierdiplomata.

Bár jobb, ha akkor sem teszi, miként ezt Jeszzenszky úr elhíresült esete is bizonyítja. (És még el sem kezdődött a XXI. század!)

✍ Szócs Zoltán